

LENKA
CHALUPOVÁ

ZACÁTEK

Lenka Chalupová

Začátek

Lenka Chalupová

Začátek

Všechny osoby a jejich osudy jsou v tomto povídkovém románu smyšlené.

Reálný není ani čas, v němž se pohybují... Pravdou ale je, že se podobné příběhy někdy a někde mohly stát, nebo se teprve stanou.

Copyright © Lenka Chalupová, www.lenkachalupova.cz, 2019

Editor © Josef Pepson Snětivý, 2019

Photograph of the Authoress © Jan Gebauer, 2019

Photo on Cover © Samphotostock.cz, 2019

Cover & Layout © Nakladatelství ČAS, Alena Šulcová, 2019

© Nakladatelství ČAS, www.nakladatelstvicas.cz, 2019

ISBN 978-80-7475-264-3

Patrový dům v Kratochvílově ulici patřil dlouhá léta k jejímu domovu. I když v něm vlastně nikdy nebydlela... ale žila tu. Žila tu s lidmi, kteří ji potřebovali. Vyprávěli jí své smutné i veselé příběhy, svěřovali se, brečeli, smáli, otevírali před ní své duše a obnažovali se až na kost.

Do bedýnky od jablek vložila Vanda Berková poslední šanon. Jako všechny složky předtím ho projela očima, začetla se do listů, pečlivě secvaknutých do stříbrných kroužků, a vzpomněla si na příběhy lidí, zaznamenaných v její kartotéce. Na některé si pamatovala zcela zřetelně, jako kdyby s nimi mluvila včera... u jiných si stěží vzpomněla na jejich tvář. Za těch pětatřicet let to byly stovky lidí. Pacientů, kteří k ní chodili s prosbou, aby jim vyléčila pochroumanou duši, nebo ji aspoň pohladila.

„Ty tvoje případy by vydaly na knížku,“ řekla jí dcera, která jí s dnešním stěhováním věcí pomáhala. Vanda se nad tou poznámkou pousmála a z okna se zadívala na věž kostela svatého Vavřince, kterou si prohlížela vždycky, když seděla ve svém terapeutickém křesle... zatímco to druhé křeslo patřilo ženám a mužům, kteří se jí přišli svěřit. Kolikrát si sama říkala, jak je možné, že právě tady – na dohled od Božího chrámu – slyší tolik příběhů o nespravedlnosti, nelásce, zášti a zlobě. Kde byl ten Bůh, když její pacienti trpěli a hledali cesty k životu? A ona... ona je vedla na začátek těch cestiček, aby jejich problémy uměla pojmenovat, a pak snad i vyléčit. Jenže tyhle cesty, to byly mnohdy komplikované křížovanky, mosty bez břehů a bludiště bez východů.

Dívala se na dceru, jak tahá bedýnky s příběhy sem a tam... a pak jí řekla: „Máš pravdu, ty případy by vydaly na knížku. Jenže... některé osudy mých klientů byly tak těžko uvěřitelné, že kdybych je vklínila mezi řádky, nikdo by mi to nevěřil.“

Holka z krabice

Byla drobná a napohled křehká, ale v očích měla cosi divného, jakoby kouřově šedého až lepivě temného, byť byla jinak bledá – skoro až albínsky průhledná. Když vešla do místnosti, rozprostřela kolem sebe oázu neklidu, umocněnou tím, že při pozdravu podala Vandě ruku jen jakoby letmo... ale oči od špiček svých nablýskaných bot přitom nezvedla.

„Inka Majerová, tedy vlastně Jindřiška, ale všichni mi říkají Ino nebo Inko,“ představila se a pak si podivně sedla do křesílka v podobě vaku, do něhož ve Vandině ordinaci usedali skoro všichni jako do měkkého mraku, který je vdechne do své pohody. Kupovala ho sem díky slibu výrobce, že se v něm každý bude cítit bezpečně jako v lůně matky, a většina klientů to tak i vnímala. Jindřišce se to ale nelíbilo – odmítala se nechat pohltit hřejivým molitanem potaženým hovézí kůží, zareagovala na něj tak zle, jako by jí snad Vanda nabídla posezení v pichlavé skelné vatě nebo přinejmenším v kupce slámy. Vyskočila tak rázně, až se jí blondátý cop vyšvihl skoro ke stropu.

„Nemáte židli?“ zeptala se, sotva se vrátila zpět na chodidla, „normální, tvrdou židli?!“ Vanda Berková byla připravená svým klientům dopřát pohodu... a podstrčit téhle holce polstrované křeslo – v němž sedávala, když si zapisovala příběhy svých pacientů – bylo tou nejmenší obětí. Teprve když do něj Jindřiška usedla, uvolnila se, přehodila nohu přes nohu, opět si prohlédla špičky lakýrek, šklubla koutkem úst a pak na vysvětlenou dodala: „Omlouvám se, v tom vaku jsem byla úplně ztracená, udusila bych se v něm, ubíral by mi

vzduch, kradl jistotu. “Vanda na ni upřela oči a Jindřiška už vcelku ochotně dodala: „Jsem klaustrofobik, vadí mi všechno, co mě ohraničuje. Asi to mám z dětství, z toho nejranějšího. Jsem dítě z krabice, nechtěné děcko odložené v babyboxu, rozumíte?“

Vanda přitakala. Už jí to přece říkala do telefonu, když se k ní objednávala – a ji zajímala cesta téhle „holky z krabice“ až do její ordinace. Taký jí hned dala svůj zájem znát, když ji pobídla: „Povídejte, Inko. Vratte se se mnou na začátek.“ Potěšilo ji, když dívka poprvé za celou dobu odlepila oči od podlahy a podívala se na ni... ačkoli se dívala podezřívě a zkoumavě, skoro až nedůvěřivě. „Tahle holka lidem moc nevěří,“ říkala si Vanda Berková.

Alarm, který se rozhoukal v dětském pavilonu přerovské nemocnice, nemohl znamenat nic jiného. Táhlé tóny postavily na nohy právě sloužící doktorku i dvě sestry.

„Jé, první dítě,“ řekla jedna z nich, „že bychom zrovna my měly takové štěstí?“

„Pokud si někdo nedělá zase srandu,“ zapochybovala druhá, i když už byla půlkou těla z místnosti ven. Zvědavé byly všechny tři, schody dolů braly takovou rychlostí, že jim ani výtah nemohl stačit. Draly se k bedýnce umístěné v rohu porodnicko-gynekologického oddělení přerovské nemocnice – a věděly, že otevřít ji může jen jedna z nich. Doktorka.

„Panebože, taková krásná panenka,“ položila si lékařka ruku na hrud' a pak vyjmula z papírové krabice nahou spící holčičku. „Ani deku jí nedali, ani do peřinky ji nezamotali,“ řekla s úžasem v hlase, když teplé dětské tělíčko brala k sobě. Personál už vezl speciální postýlku pro novorozence, ona do ní dítě položila, a teprve po chvílce řekla to, co viděly všechny tři.

„Ta malá má na nožičce napsané fixem nějaké číslo. Vypadá to jako mobil... +420 je přece telefonní kód pro Českou republiku. A to dobře zapamatovatelné číslo se třemi dvojkami a třemi šestkami vypadá dost protekčně. Komu asi patří?“

Co Jindřich Majer nedostal do vínku na postavě, to získal na hlase. Měl ho ostrý a zvučný, a díky tomu vynikal už od dětství v každé společnosti. Kdo by ho poslouchal a neviděl, musel by mít pocit, že halasná bodrost vychází z mohutného mužského těla...jenže Jindra byl hubený, drobný, rachitický muž, kterému jeho podřízení přezdívali Esko, protože ve velikosti S měl většinu oblečení, polokošile, kalhoty, bundy i trika. A některé

obleky musel dokonce nakupovat v sekci pro pubertální chlapce, protože v kolekci pro muže vypadal jako ve skafandru staršího bráchy. Jemu to ale na sebevědomí neubíralo a ženské se kolem něj odjakživa rojily jako mouchy, vtíraly se mu do přízně a podbízely. Měl to tak už na gymnáziu, pak i na vysoké – a když začal pracovat v Meoptě a dost rychle se vyšvihl na místo vedoucího, lepily se na něj ještě víc. A jakmile se před třemi lety a osmi měsíci stal náměstkem přerovského primátora, musel je odhánět svými malými, drobnými dlaněmi jako obtížný hmyz. Moc dobře Jindřich Majer věděl, že to s ním jeho manželka nemá jednoduché – zvláště teď, když se po celém Přerově veřejně šušovalo, že chodí s tou čerstvou právničkou, která byla loni na úřadě na praxi. Z pomluv a šeptandy by si jinak nic nedělal, ale černé svědomí měl... a to hlavně proto, že slíbil Markétě to, co své Libuši roky odpíral, co jí dokonce vymlouval tak vehementně, až si sama vypěstovala averzi na dětský svět: na to idiotské žvatlání, které tolikrát slyšel od děcek svých kamarádů. Tížilo ho, že Markétě nabídl dítě, zatímco Líbě dovolil jen to, aby se starala o něho.

„Novináři jsou už v salonku,“ hlásil mu Kamil, „jsou tam hoši i z bulváru...“

„Co mám jako říkat, sakra?“ ptal se svého asistenta, kterého mu do kanceláře nasadila Markéta, aby ho náhodou nenapadlo začít si něco se sekretářkou. Na Líbu bohudík nežárlila, ta už jí asi připadala těsně před čtyřicítkou stará, a tak asi mimo hru. Jenže Kamil mu někdy svou útloucitností nevyhovoval, raději by měl nějakou ráznou, starší a spolehlivou asistentku, která by ho nelákala, ale ani na něj nevěšela oči, ze kterých číší, že „neví“.

„Já nevím, pane náměstku, já nevím... Je to dost překerná a trapná situace, nikdy jsem ji nezažil.“ Tohle přesně „potřeboval“ Jindřich slyšet! Ani on sám ji nezažil, a jak vidno, i pro novináře byla ta zpráva sousto. „Kde byli ti kluci z Blesku nebo z Novy, když jsem otevíral nový pavilon penzionu pro seniory? Kde byli, když jsem stříhal

pásku u nového parkoviště, za které jsme dali osm mega? Proč nepřišli, když jsem je zval na prohlídku nově opraveného skleníku do Michalova?“ Kamil těžce polykal a Jindřich chápal, že v téhle špinavé louži se musí vykoupat sám, že mu nepomůže on, Markéta, Libuše, dokonce ani žádný svatý pro něj nehne prstem. Podíval se na sebe se zhnusením do zrcadla, utáhl si kravatu a vyšel z místnosti, která pro něj byla bezpečná ulita, aniž by si to do té doby uvědomoval. To, co zažil pak, už bylo bojiště, kde se ovšem válčilo v rukavičkách.

Po trase z kanceláře do zasedací místnosti rady kličkoval mezi kamerami a vyhýbal se nádobíčku fotografiů. Procházel mezi hloučky hihňajících se novinářů, kteří si dnes přijeli do Přerova užít jeho „grilovačku“. Tvářil se před nimi, že je nad věcí, vtipkoval s muži a koketoval se ženami, které už za pár minut ohnou hlavu ke stolu, aby o něm napsali to nejhorší, co papír snese. Jaký je hajzl, prase nenasytné, papaláš zasraný... Dokud mohl, tancoval mezi nimi, pak pozoroval svou tiskovou mluvčí, která mu rukou dávala znát, kam si má sednout. Co má ale říkat, to mu ani ona neporadila. Ještě si bonvivánsky objednal kafe, k tomu vodu bez bublinek... a už musel na popravu. Červená světylka kamer se zapnula a jemu zasvítily do očí protivné reflektory.

„Asi víte, pane náměstku, proč jsme všichni tady,“ řekl redaktor z Práva a významně se odmlčel. Jindřich kývl a přehodil si nohu přes nohu, chtěl vypadat lhostejně a nevzrušeně. „Dnes ráno jsme dostali zprávu, že v babyboxu přerovské nemocnice bylo nalezeno novorozeně. Holčička, narozená zřejmě včera, nebo předevcírem. Asi se to nemělo dostat oficiálně ven, nicméně víte, co následovalo...“ Jistěže... jistěže to Jindřich věděl! Už v osm ráno měl telefonát ze skrytého čísla, které si ověřovalo ten mobil, a když dotyčný policajt zjistil, že mluví s náměstkem primátora, málem to s ním seklo. Na děcku, které tam leželo v krabici, bylo fixem napsáno jeho telefonní číslo – a na papírku pak dopsáno, že tohle je číslo na otce, a ten,

jestli dítě chce, má možnost se o něj postarat. Podepsána pod tím byla matka neznámá.

„Jedná se o politickou provokaci, je před komunálními volbami, někdo se mě snaží tímto smutným způsobem zdiskreditovat. Je to účelové, nekorektní...“

„Takže vylučujete, že by novorozeně mohlo být vaše dítě?“

Znejistěl, i když věděl, že tu otázku dostane – vždyť kvůli ní ty hyeny do Přerova přijely! V hlavě mu letěly hrůzné myšlenky, co na to řekne Markéta, až ho uvidí ve zprávách, nebo Libuše, která momentálně trucovala na chalupě, kde jí společnost dělala její dementní sestra Berta, která sice moc nemluvila, nemyslela, ale každým pohybem svého těla dávala najevo, že Jindru nemá ráda. Děsil se, že když připustí možnost otcovství, obě jeho ženy ho kopnou pěkně z rozběhu do zadku a Berta se tomu bude smát, až se bude za břicho popadat.

„Nejsem si vědom,“ řekl – protože si nechával přece jenom volnou uličku pro útěk... a moc dobře věděl, že se při jeho opileckých eskapádách mohlo stát něco, co neměl pod kontrolou. Oken měl za poslední rok víc než jeho dům.

„Podstoupíte testy DNA?“ zeptal se ho frajírek z Blesku. Měl rudá kola před očima, představil si své voliče, jak na něj ukazují, jak mu nadávají, haní ho, bortí mu jeho iluzi, že se v příštích volbách stane primátorem. Tolik práce na tom snu nechal, tolik slibů rozdal – a teď věděl, že k nim musí dát ještě jeden, ten zásadní.

„Ano, slibuji, že podstoupím test DNA, a pokud by se prokázalo, že je dítě moje, postarám se o ně. Jsem čestný muž.“

Cvak, vystoupil ze světél kamer, po tomhle prohlášení už jako by nikoho nezajímal, redaktoři si sbalili mikrofony i poznámkové bloky, a on se pomalu šinul do náměstkovské kanceláře, aby si v přítomí u svého stolu mohl dát s Kamilem jednoho panáka skotské, který do něj přene-se odvahu zavolat Markétě a říct jí o tom průšvihů dřív,

než to zmerčí někde na internetu. A pak bude muset zajet na Troják za Libuší, aby jí oznámil, do jak šílené situace se dostal. I když si jeho manželka vymínila, že ho nechce vidět, teď musel svůj slib porušit. Vlastně, řekl si, za Líbou budu muset přednostně, protože sice nemá na chalupě v dosahu informační síť, ale ti čmuchalové novinářští by ji tam mohli najít a třeba i překvapit otázkou: „Když se ukáže, že dítě z babyboxu je vašeho manžela, postaráte se o něj společně?“

Hrůzou se nad tou myšlenkou otřepal.

Cesta na Troják mu neutíkala, spíše se táhla a vlekla. V autě si zapnul rádio, které mu mělo dělat příjemnou kulisu, ale nedělalo... Od tiskové konference sice zatím uběhly jen dvě hodiny, ale v rádiu už hlásili, že dnes ráno v sedm hodin a pět minut oznámil alarm v babyboxu pře-rovské nemocnice, že je ve schránce uloženo dítě. Zdravotníci na místě našli zdravou holčičku, která ležela v krabici od margarínu, vystlané žlutým ručníkem. Vážila dvě a půl kila, měřila pětáctýřicet centimetrů a podle lékařky, která měla v tu chvíli službu, dostala jméno Andrea. A pak, bác do hlavy, na stanici Český rozhlas Olomouc zaznělo, že se na veřejnost dostala informace, že za otce dítěte byl anonymní matkou označen náměstek primátora Jindřich Majer. Slyšel sám sebe, jak v rádiu blekotá, že je to politická kauza, spiknutí, nechutná hra, cynická zkouška jeho protivníků z opozičních stran... „Máme 25. červen, v říjnu jsou volby, byl jsem nechutně zneužit... A a-a-ano, o dítě se postarám, bude-li prokazatelně moje.“

„Do hajzlu,“ zanádal si sám pro sebe, zařadil šestku a dupl na plyn. Potřeboval se tak nějak splavit rychlou jízdou, i když v těch serpentínách si své žihadlo moc užít nemohl.

Netrvalo dlouho, a na displeji vedle volantu se mu ukázalo: volá Markétka. Báł se to vzít, ale zase usoudil, že čím dřív to bude mít za sebou, tím lépe pro něj. Do teď znal jen občasnou bouřku, která se nad nimi roztáhla, když jí vysvětloval, proč se ještě nemůže s Líbou rozvést, ale teď se na něho vyvalila vichřice s krupobitím, které neuměl čelit. Markéta do prostoru auta ječela tak, že musel přístroj ztišit, neměl-li mu bubínek vyltnout z ucha jako papírová vlaštovka. Chtěl něco říct, ale jeho chabá obhajoba byla natolik zřejmá, že Markétu jen vycukala k dalšímu slovnímu útoku, v němž se dozvěděl, že je děvkař, křivák a prase.

„Copak já vím, co bylo před devíti měsíci? Na podzim jsem se párkrát zlil do němoty, to nepopírám... Víš ty vůbec, jaké to jsou starosti vést takové město, jako je Přerov? A poslouchat kydy všech těch nespokojených lidí? Číst si na internetu, jak všechno děláme blbě? Víš, co je na mě naloženo?“ Nene, ani to ji neobměkčilo, řvala jako zběsilá hysterka. Jak to, že si nikdy nevšiml, jakou má jeho milenka otřesnou fistuli v hlase? Jenže když mu řekla, že s ním končí, zabořelo to tak, že musel zařadit místo pětky čtverku a pomalu své auto odstavit na krajnici, vyjít do lesa a tam si počítat hluboké dýchání, aby na místě nechcípł. Usedl na pařez, už zklidněn, a poprvé ve svém životě si uvědomil, jak se člověku může během pár minut změnit život. Ještě dnes ráno, když vstával do slunečného dne, měl pocit, že je králem města. Po ranním koupání v bazénu byl zachumlaný do bílého županu, seděl na terase, popíjel kávu a cítil se uspokojen včerejším sestavováním kandidátek do říjnového komunálu, kam mu jeho spolustraníci přiřadili číslo jedna. Bude první. Jejich lídr. Kandidát na primátora! Už za pár měsíců zaplaví celé město plakáty s jeho fotkou, všude vyvěsí jeho hesla a myšlenky, novináři mu budou v patách, a on dostane příležitost na všechny strany trousit svoje názory a moudré myšlenky, které budou lidi zajímat, protože právě on je vůdce nejsilněj-

ší strany. Slíbil Markétě, že až dosedne na primátorské křeslo, konečně se s Libuší rozvede. Dřív ale rozhodně ne, to by ho mohlo v očích voličů poškodit, nechtěl jí přece vidět, jak posílá po dvaceti letech věrnosti svou Libuši do výsluhy, aby se vedle něj uvelebila holka, která teprve loni získala magisterský titul, a s ním i místo na jejich úřadě. Šeptandu mezi lidmi ještě dokázal ustát, ale stání u soudu zatím ne. A teď... teď sedí ve svém značkovém kvádru na prohnilém pařezu a přemýšlí, co řekne Líbě, až ji po tak dlouhé době uvidí.

Nakonec nemusel říkat nic, předběhla ho. „To jsem si od tebe fakt nezasloužila,“ brečela, sotva ho uviděla, když jeho auto zabrzdilo na asfaltové podestě před chalupou. V ní bydlela její postižená sestra Berta, za kterou se jeho žena o Velikonocích přestěhovala, aby – jak mu řekla – ho neměla na očích. Slíbil jí, že se tu až do voleb neukáže... jenže musel. „Všechno už vím,“ řekla mu a hřbetem ruky si otřela mokrou tvář, „zklamal jsi mě víc, než jsem si dokázala představit.“ Objal ji, i když věděl, že to Líbě od bolesti a pocitu zrady nepomůže. Uvědomil si v tom zoufalém gestu, že má svou ženu stále tak trochu rád, že si jí váží, že mu chyběla... Jenže s Markétou je to v posteli jiná jízda a jejich vztah má grády o štiplavosti chilli papriček, zatímco s Libuší je to žmoulání přeslazených vanilkových rohlíčků. Uvědomil si, že kdyby Líba nevyčenicchala Markétu – a kdyby se Markéta spokojila jen s rolí milenky –, mohl si v poklidu nechat obě holky, užívat si poklidný sex s Libuší i uragán s Markétou a oběma královsky dopřávat. Jenže se to na začátku jara provalilo, a tím pokazilo. Ale to ještě nebylo nic proti patálii s děckem z babyboxu, která ho dnes zasáhla. „Libuško, je to útok na mě, ti lempli z opozice už nevědí, jak by mě dostali, bojí se mě, tak začali intrikovat, no.“ Jenže Líba mu hned vmetla, že v rádiu tu možnost otcovství nevyvrátil, takže nepřímou potvrdil, že je to možné. „Myslela jsem, že jsem se o tebe v posteli dělila jen s Markétou, ale asi jich bylo víc, vid?“

Raději dělal, že neslyší a že ani nevidí potměšilý úsměv švagrové Berty, která sice celé situaci evidentně nerozuměla, ale líbilo se jí, že se sestra s Jindrou hádá. Pijatik si vědom byl, ale ať šel paměť, jak chtěl dlouho, za poslední dva roky spal jen s těma dvěma. Vědomě. A co bylo nevědomě, třeba v čase opileckého okna... ví on? Málem se mu udělalo mdlo, když vzal telefon drnčící pod nápořem neznámého čísla, a čísi ženský hlas z oddělení sociálního odboru jeho magistrátu se ptal na věci, o kterých si až doteď myslel, že je všem po nich hovno. Tušil, že se jeho kauzou úředníci skvěle baví, že už putují po magistrátu vtipy na jeho účet, že se smějí jejich prťavému „esku“ od ekonomiky až po rozvoj všichni... a pod tíhou toho všeho se slyšel, jak zlomeně říká, že testy DNA podstoupí v příštím týdnu, teď rozhodně ne, protože si bere řádnou dovolenou, aby mohl se svou manželkou a její mentálně postiženou sestrou strávit pár posledních červnových dnů na jejich chalupě v Hostýnských vrších.

„Předpokládám, že testy podstoupil,“ řekla Vanda, a Inka pokývala hlavou.

„Neměl na vybranou. Sám mi později vyprávěl, jak vzpomínal, aby se třeba jen střípkem rozvzpomněl, kde by ke mně eventuálně mohl přijít. Celou dobu věřil, že je to provokace, prý se modlil, sliboval Bohu, že když ta holka z babyboxu nebude jeho, dá všanc i svou pozici lídra, že se klidně vrátí do Meopty, přestane pít, vzdá se milenek, jenže...“

„Jenže se ukázalo, že jste doopravdy jeho biologická dcera?“
Inka neodpověděla, jen smutně přikývla.

Díval se na malé, sotva tříměsíční tělíčko v růžovém sametu a třásl se jako v horečce. Tohle fakt nechtěl. Co s tímhle bude dělat? To se jako od něj čeká, že tohle bude od dnešního dne milovat? Rád by věděl, která běhna na něj políčila, která si ho v opilosti přitáhla tak, aby ztratil svou léty vycvičenou obezřetnost. Věděl, že od dnešního dne bude zkoumat každou barmanku, každou holku, se kterou si kdy dal v hospodě panáka. A Libuše bude mít rentgenové oči jakbysmet.

Markéta se mu už neozvala, dokonce podala výpověď, protože prý nebude pracovat na magistrátu, kde na židli náměstka sedí takový chlívák. Přišlo mu smutné – a snad i šťastně hořké –, že mu nakonec zase zbyla jen jeho věrná, nudná, šedivě nezajímavá a jednoduchá Líba. Zůstala po jeho boku, i když už věděla o shodě jeho DNA s tou „holkou z krabice“, za kterou teď právě šli, i když on strašně nerad. Jenomže za tři týdny jsou volby, a on se nechal slyšet, že se o děcko postará, bude-li jeho. A jeho je, už mu to posvětil i soud, který mu tu holku oficiálně přiklepl do výchovy, i když bylo jasné, že o tu se bude muset postarat Libuše. Přišlo mu teď nanejdvůř surové, že Líbě dítě odmítl udělat, ačkoli tím v začátcích manželství trápil i její rodiče, kteří sice říkali, že chápou jejich obavy, aby děcko nebylo postižené jako jejich Berta, ale zároveň jim podsouvali myšlenku, že medicína je už jinde a Downův syndrom je lehce rozpoznatelný ještě v době, kdy vzdát se plodu není hřích. Když vloni Libuše slavila osmatřicet, byla se situací už smířena – a teď toto! Drží v ruce novorozeně, které není její, i když jí za rok nebo za dva začne říkat „mami“, ona bude tu cizí holčičku učit mluvit, chodit, bude ji krmit, podstrkovat jí nočník... a možná ji i chválit, jak už to tak matky dělají. Přemýšlel, jak odčinit tu nespravedlnost, ale nenapadlo ho nic lepšího, než ženě prostě slíbit, že s jeho zálety je tímto dnem konec, že zkrátka budou rodiče holky, kterou nechali úředně pojmenovat po něm Jindřiška a které budou říkat Inka – přesně tak, jak lidé říkali jeho mamince, jež zase předala jméno

jemu. Tak se to u Majerů dědilo z generace na generaci, jenže takový příběh nikdo předtím neměl.

„Usmívej se,“ dloubl ženu pod lopatky, když vyšli ven z domu, kde jim bylo dítě oficiálně předáno. Ten akt si Jindřich mediálně pojistil, vzal si na to kravatu s veselými puntíky a ženě pořídil fungl nové šaty, i když bylo zřejmé, jak potupná hra to je. Když k němu přiskočila redaktorka z místní televize – o kterou se mimochodem kdysi neúspěšně pokoušel –, naladil na tváři ten nejspokojenější výraz a do kamery řekl: „Jsme s manželkou rádi, že nás potkalo štěstí v podobě tohoto dítě, kterému dáme záze-
mí a lásku.“ Řekl to stylem, jako kdyby si právě odváželi válečného sirotka nebo opuštěné dítě z děčáku, ne vlastní hřích... a ještě přitom teatrálně vlepil Líbě pusu do pro-
šedivělých vlasů. Když se později na reportáž díval, byla zřejmá Libušina kyselá tvář a odtazitý postoj, který později vysvětloval kolegům tím, že si jeho žena nepřála, aby dítě bylo zachyceno v Přerovských aktualitách. Omlouval ji tím, že se musí s novou situací srovnat a přeje si dítě ochrá-
nit před jakýmkoliv nájezdem novinářů nebo čumilů.

Pravdou bylo, že voliči ocenili jeho lidskost, sice říkali, že v opilosti uklouzl, jenže kdo ne, že... ale nakonec se zachoval jako správný chlap. Ten příběh se nesl celou jeho předvolební kampaní, v níž vystupoval jako muž, skoro až hrdina, který byl zneužit neznámou ženou, ale vyšel z toho se ctí. Nutno dodat, že nebýt Líby, taková hesla by před sebou nosit nemohl. To ona mu slíbila, že bude jeho dítěti dobrou mámou, navzdory tomu, že v tom malém tělíčku nekoluje její krev. A když byl o pár týdnů později doopravdy zvolen primátorem, stála při něm až s ješitnou hrdostí... a hrála společně s ním tu hru na „milující rodi-
če“. Měla jen jednu podmínku – až bude Ince šest, všechno jí řeknou, aby se pravdu nedozvěděla od cizích lidí, a třeba dost nevhodně.

S tím Jindřich bezezbytku souhlasil.

„A řekli vám to?“ zeptala se Vanda.

„Pospíchali. Ještě mi nebylo ani šest, když mi oznámili, že jsem jen tátova. Že moji pravou matku neznají, ale náhradní máma mě má ráda.“

„A měla?“

„Snažila se,“ řekl Inka až po chvílce – a pak dodala: „Byla chladná a odtahitá, odjakživa jí záleželo spíš na otci, na jeho spokojenosti a štěstí, já jsem byla vždycky až ta druhá.“

„Podívej, není to ona?“ zeptala se Libuše Majerová svého muže. Inka zrovna slezla z ruského kola, kam ji posadili, aby jí udělali radost, slibovali jí, že uvidí z výšky Bečvu i zámek na Horním náměstí... jenže se to moc nepovedlo. Lunapark, který se na dva týdny zabydlel na louce mezi Strojářem a sokolovnou, nebyl nic pro ni – což bylo zřejmé už po první otočce ruského kola, na kterém se jí klepala kolena a převracel žaludek.

„Sakra, holce je zle, a ty se zajímáš, jestli ta ženská ze střelnice není ona?! Nevím, do prdele nevím, přestaň už!“

„Promiň, zdálo se mi, že je naší Ince trochu podobná, tak se hned nečil.“

Projížděky v labuti se Inka zřekla, stejně jako růže ze střelnice, kde stála ta ženská... ženská, o které její máma řekla, že by to mohla být ona. Moc dobře si Inka ve svých osmi letech uvědomovala, co tím slůvkem myslí. Ona bylo označení pro mámu, která ji porodila a pak odložila. Zdálo se jí, že matka tím otce pořád dráždí a provokuje. Nebylo měsíce, aby na nějakou paní neukázala prstem a nezeptala se ho: „Nemůže to být ona, Jindřichu?“ Táta už byl alergický na tyhle otázky... a Inka pak chodila po městě, dívala se po všech blondatých ženách a přemýšlela, jestli by ona nemohla být jejich, když táta má vlasy tmavé a oči světle hnědé. Dokonce si vysnila, že jednoho dne pro ni

její pravá máma přijde a odvede ji s sebou... a taky tátu, kterého Inka milovala.

„Pojď, jsi zelená jak sedma. To máš po mně,“ pokýval hlavou táta, „mně taky od dětství vadily všechny ty poutě a lunaparky.“ Ani jeden z nich pak už nechtěl poslouchat mámu, která se nechala slyšet, že ona naopak mohla jako malá holka na všechny atrakce, pak si dala cukrovou vatu, malinovku a párek s hořčicí – a nic, břicho jako v bavlnci. Podobné historky vybalila vždycky i poté, když na Inku padala úzkost z uzavřených prostor, z kabiny výtahu, telefonní budky, záchodové kóje nebo sauny. Všude tam se v ní probudila panika, vyváděla jako blázen, a děti se jí o to víc smály. Nalezená a bláznivá Majerová! A když se s tím doma svěřila, máma jen pokrčila rameny a řekla: „To je mi líto, Inečko, asi to máš zděděné!“

„Půjdeme se projít?“ zeptala se rodičů po tom nepovedeném zážitku s ruským kolem Inka. „Třeba do Michalova.“ Máma se zapřela do táty, aby všem, koho při té cestě potkají, dala jasně najevo, že pan primátor, který sedí na radnici už druhé volební období, je jen a jen její. A on rád držel tu linii šťastné rodiny Majerovy, protože věděl, že právě tohle mu přihrává u Přerovanů body.

„Šťastná rodina... hm, vy jste se v ní ale trápila, vidíte?“

„A nejen tam. Táta věčně v práci, máma studený psí čumák, děti ve škole mi říkaly ‚holka z krabice‘, protože tahle věc se na malém městě prostě nezapomněla. Bylo pro mě hrozné žít s pocitem, že jsem přišla na svět omylem... a že táta byl dotlačen k tomu, aby se oficiálně stal mým otcem. A matka mi později nejednou řekla, že si mě vzala jen proto, aby zachránila manželství s mužem, který byl její životní láska. Byla jsem nejen ‚holka z krabice‘, ale i jaksí navíc. Doma, ve škole, všude.“

„Nepřeháníte?“ zeptala se Vanda, a Inka rezolutně zavrtěla hlavou.

Jindřich vztekle hodil kufr na manželskou postel. Vážně už to s Libuší nevydrží! Nechce ji, nemiluje ji, nepřitahuje ho, netráví s ní rád čas, netěší se na ni, když jde z práce, netouží po ní... Je s ní vlastně jen proto, že se tak pěkně stará o Inku. Přitom moc dobře věděl, že existence jeho dcery je pro Líbu zbraň – vzduchovka ze střelnice, kterou kdykoliv použije proti němu. Připomene mu, že jí má být do konce života vděčný, protože mu odpustila nevěru s nějakou šmizlou. A nejen to, dokonce k sobě přivinula i důsledek jeho uklouznutí.

„Kam se balíš?“ křičela teď na něho, „to si jako myslíš, že si vezmeš spodky a půjdeš za ní? Za tou děvkou, která se nestydí tahat tátu od rodiny?“

Jindřich vztekle házel na dno kufru svoje věci, košile, kalhoty, trika, trenýrky, kravaty... Všechno tam mrskal bez ladu a skladu, nezáleželo mu na formě, v níž ty hadry donese ke své milence. To ona mu je přece rozbalí, něžně vypere, vyžehlí a vloží do své skříně. On věděl jediné: nevydrží žít s tou šedivou, nudnou, hloupou a nezajímavou Libuší, která si ho k sobě připoutala v době, kdy byl ještě blbý a nezkušený kluk, kdy ještě jako student ekonomie nevěděl, kolik chemie je potřeba do manželství. Jenže s Líbou neměl chemii žádnou, všela na něj jen svoje nehezke oči, které byly zamilované jako v době, kdy jemu bylo dvacet a jí o dva roky méně. Ale on už byl jinde, a nebýt té koule u nohy v podobě Inky, dávno by šel dál. A je jedno, jestli tehdy, před dvanácti lety, by utekl k Markétě, nebo o tři roky později k Vilmě, nebo teď k Olze, se kterou to táhl už skoro rok. Ke zlosti Libuše, samozřejmě, že ke zlosti Libuše, která se o jejich romáнку dozvěděla.

Od včerejška vyvádí, vyhrožuje mu, nadává, předhazuje, že jestli odejde, tak ať k sobě přibalí do kufru i Inku, protože to on – ON – je přece její rodič, ne ONA.

Všiml si, že Inka postává ve futrech a pozoruje střídavě jeho a Líbu. Dívá se, jak si táta roluje do sebe ponožky, aby je mohl vložit do kufru... a sleduje mámu, jak nešťastně běhá po ložnici a lomí rukama, vysvětluje mu, že je její osudová láska, bůh... prostě všechno. Ne, nevšímá si v tu chvíli Libuše, nezajímá ho ta šedá myš, ale Inka. Upustí ponožky, třemi rychlými kroky dojde k ní a uloží její drobnou blondatou hlavičku s hustým copem na svou hrud'. Chudák holka, říká si... stěžovala si mu, že ve škole jí říkají „holka z krabice“, ví, jak trpí pocity stísněnosti, klaustrofobií a úzkostí – a oni dva jí ještě nandávají porci svého nezájmu. Vždyť ji mám rád, obhajoval se Jindřich, a zároveň sám sebe povzbuzoval, aby jí to řekl a dal najevo, jak moc mu na ní záleží. Vždyť by nelhal: Inka, jeho malá světlá kopie, přece má jeho lásku jistou. Zrovna včera slavila dvanáct, Líba jí upekla dort, koupili pěkné dárky, oslavu s balónky a girlandami zařídili, děti od sousedů pozvali, aby se necítila sama, udělali jí krásný den... a dneska to tak pokazí! Dokonce ustáli její dotaz, jestli jsou si jisti, že se opravdu narodila 25. června, jestli se třeba nemohlo stát, že ji pravá máma dala do babyboxu až jako týdenňák, nebo dokonce starší. Vysvětlil jí, že datum narození se shoduje s datem nálezů, ale pravdu se oni tři nikdy nedozví. Hraně se Jindřich smál, když říkal, že na tom přece nesejde, protože je to jen den v kalendáři, pouhopouhé číslo – netřeba mu věnovat víc pozornosti. A Líba se strojeně pitvořila a říkala: „Pomohlo by ti, Inečko, kdybych ti řekla, že ses narodila třeba šestnáctého?“ Ne, samozřejmě ne. Věděl to on, stejně jako jeho dcera.

Inka se vymanila z jeho objetí, snad teď chtěla něco namítnout, ale nakonec si to rozmyslela. Máma ji předběhla, když řekla: „Já nemám k Ince žádné povinnosti, ale ty ano, Jindřichu!“ Došel znovu ke kufru, aby ho přehrábl –

a stejně v tu chvíli věděl, že bude muset všechny věci pěkně a pokorně vrátit zpět do poličky ve skříni, zavolat Olze, omluvit se, zahrát si s Inkou karty a večer ulehnout do postele vedle Libuše, s níž se bude muset udobřit. Jenže jeho ruce, hrabající se v kufru, v Líba vyvolaly vášně, které nečekal. Přiběhla k němu a přibouchla víko tak rázně, že se jí podařilo zlomit mu malíček na levé ruce a prostředníček na pravé. Jeho bolest v ní vyvolala záchvat lítosti, běhala kolem něj, foukala na prsty, chladila mu je studeným ručníkem, i led z mrazáku vytáhla... jenže prsty modraly a napuchaly. Když se vracel z nemocnice, s prsty v dlazi, moc dobře si uvědomoval, že ačkoli se dnes kvůli nečekanému úrazu ke kartám nedostali, všechny jeho trumfy teď stejně drží v ruce Libuše.

Inku přece opustit nesmí a k Olze ji vzít z mnoha důvodů nemůže.

„Otcí na vás záleželo,“ konstatovala Vanda.

„To ano. Ani máma se ke mně nechovala zle, starala se pečlivě, všechno jsem měla, učila se se mnou, záleželo jí na mých výsledcích, podporovala mě v gymnastice, vyzvedávala z kroužků, přešívala dresy, každou neděli mi upekla mou oblíbenou buchtu... Jen to všechno bylo chladné. V sedmi letech jsem si poprvé uvědomila, že jsem od mámy nikdy nedostala pusku, neobjala mě, nemazlila... tak, jako sousedka jejich Elišku. Jedinou naší důvěrností bylo podání ruky při blahopřání k narozeninám nebo k svátku. Snažila jsem se k ní víc přiblížit, ale nešlo to... a pak jsem se sama stala odtaziťá nejen vůči ní, ale všem. Nemám ráda sama sebe, nedsním se, není na mně nic, za co bych se mohla pochválit!“

„Studujete vysokou školu. A pokud vím, také v gymnastice jste dosáhla úspěchu! A hlavně – jste teď těhotná, přece i za to se můžete pochválit. Čekáte dítě a chcete mu dát svou lásku.“

„Právě proto jsem tady,“ vyhrkla Inka. „Musím se na tu roli připravit dřív, než se malá narodí. Chci jí dát všechno, co jsem neměla... a za co jsem se trestala, protože jsem cítila vinu za to, že mě našli v krabici a s telefonním číslem na tátu. Už jako malá jsem si říkala, že kdyby tam nebylo, otec mohl matku opustit a být šťastný s někým jiným – jenže já jsem mu to překazila!“

„Inko, no tak, Inko! Pro dnešek končíme!“

Útlá dívčí postava seskočila z kladiny, udělala kotoul na zíněnce a pak radostně vyskočila do výšky.

„Jupí, konec!“

Bylo jí šestnáct, ale vypadala s bídou na třináct, prsa neměla skoro žádná a ani boky z ní ještě nedělaly ženskou. Pro gymnastiku to bylo ale ideální, spojovala v sobě mrštnost a sílu, i její trenér říkal, že má před sebou skvělou budoucnost, parádní sportovní kariéru. Zrovna ji na hruď hřálo čerstvé ocenění z mistrovství Evropy, chystala se na Světový pohár – a trenér vyprávěl matce, že navíc dostala nabídku na roli v Moravském divadle v Olomouci, kde by měla hrát zapálenou sportovkyni, která bude předvádět takřka akrobatické kousky na bradlech. Máma se tetelila radostí nad tou šancí, která mohla z Inky udělat hvězdu, a dokonce i tátovi špitla: „Jsem na ni pyšná, Jindřichu, vždyť její úspěch je i můj úspěch! Já s ní dřela, vozila ji po soutěžích a fandila jí v první řadě!“

Jenže Inku už gymnastika v tu dobu netěšila a touhu předvádět se v divadle neměla. Vlastně se nerada ukazovala před lidmi, vážila si soukromí... a koneckonců i tu gymnastiku dělala od školky jen proto, že si to přála matka, která si tím naplňovala nesplněné ambice okresní královny v přeskoku přes koně, kterou se kdysi stala – ovšem pak se kvůli zlomenému kotníku a problémům